

A Fővárosi Ítéltábla a Kovács Szabolcs Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kovács Szabolcs ügyvéd által képviselt felperesnek, a Dr. Németh Ferenc István Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Németh Ferenc ügyvéd által képviselt alperes ellen, biztosítási szolgáltatás megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2016. március 2. napján meghozott, 24.G.42.459/2013/43. számú ítélete ellen, az alperes részéről 45. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a csatlakozó fellebbezéssel érintett indokolásra kiterjedően helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 8 napon belül leletezés terhe mellett rójon le az iratoknál 4.000 (négyezer) forint csatlakozó fellebbezési illetéket, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 317.500 (háromszáztizenhétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a tulajdonában lévő ... forgalmi rendszámú, ... típusú munkagépet lízingszerződéssel a 'B' Technika Kft.-nek adta használatba. A felperes az alperessel 2006. február 9-én vagyonbiztosítási szerződést kötött a munkagépre. A felek az alperes kockázatviselésének kezdetét 2006. február 10. napjában, a biztosítási összeget 15.408.936 forintban, az önrészt 10%-ban, de minimum 100.000 forintban határozták meg. A biztosítási szerződés kiterjedt a betöréses lopás kockázatra is. A kötvény a betöréses lopás kockázatra vonatkozó biztosítási feltételeiként a „Betöréses lopás biztosítás különleges feltételei” módozatot tünteti fel. A kötvény tartalmazza azt is, hogy a teljes jármű lopása esetén indításgátló berendezés használata kötelező az önjáró gépeknél, vagy a kockázatviselés helyének őrzése az jelű záradékban foglaltaknak megfelelően. A munkagép 2006. december 5-én a ..., ..utca... szám alatti munkaterületen végzett munkát. A munkaterületet őrző biztonsági őr este 18 óra után a munkaterületre beengedett egy ismeretlen személyt, aki magát a munkát végző alvállalkozók egyikének mondta. Az ismeretlen személy a nála lévő kulccsal kinyitotta a munkagép vezetőfülkéjét, a gépet beindította, és azt ismeretlen helyre vitte. A felperes a káreseményt és a biztosítási szolgáltatás iránti igényét bejelentette az alperesnek. Az alperes elzárkózott a teljesítés elől azzal az indokolással, hogy a felperes súlyosan gondatlan módon megszegte a kármegelőzési kötelezettségét, emiatt a biztosító mentesült a biztosítási összeg megfizetésének kötelezettsége alól.

A felperes a leszállított keresetében 10.425.000 forint tőkének, ezen összeg után 2007. február 27. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatnak, valamint a perrel felmerült

költségeinek a megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét arra alapította, hogy a vagyonbiztosítási szerződésben megjelölt lopás biztosítási esemény bekövetkezett, ezért az alperes köteles megfizetni a biztosítási összeget. Állította, hogy a kármegelőzési kötelezettségének mindenben eleget tett, a munkagépbe az indításgátló be volt szerelve, és a gép őrzése is megfelelt az ... számú záradékban előírt feltételeknek. Hivatkozott arra, hogy a biztonsági őr magatartása nem vezethet a biztosító mentesüléséhez, mert az őr nem tartozik a Ptk. 556. § (1) bekezdésében meghatározott személyek körébe. Okfejtése szerint mentesülési ok hiányában az alperes a biztosítási szolgáltatás teljesítésére köteles.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Vitatta, hogy a biztosított munkagép el volt látva működőképes indításgátlóval, továbbá, hogy a gép őrzése megfelelt az ... számú záradékban előírt feltételeknek. Előadta, hogy a felperes megbízottjaként eljáró 'C' Biztosítási Alkusz Kft.-vel biztosítási keretszerződést kötött. Álláspontja szerint a keretszerződésben meghatározott feltételek kiterjednek a peres felek által kötött biztosítási szerződésre. Hivatkozott arra, hogy a keretszerződés minden vagyonbiztosítási módozatra vonatkozóan előírja a vezetőfülke minősített lakattal vagy biztonsági zárral való lezárását. Kifejtette, hogy, mivel a felperes egyik biztonsági előírásnak sem tett eleget, biztosítási esemény nem következett be, így nem köteles a szolgáltatás teljesítésére. Vitássá tette a kereset összegét is.

Az elsőfokú bíróság a 2.G.40.190/2008/22. számú ítéletével helyt adott a felperes keresetének. A Fővárosi Ítéltábla a 6.Pf.20.611/2010/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a keresetet elutasította, mert álláspontja szerint nem következett be a biztosítási szerződésben körülírt biztosítási esemény. A Legfelsőbb Bíróság a Pfv.VIII.20.250/2011/4. számú végzésével a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Végzésének indokolásában úgy foglalt állást, hogy a kockázat kiterjesztése folytán bekövetkezett a lopás biztosítási esemény, ezért szükséges annak vizsgálata, hogy megvalósultak-e a biztosító teljesítési kötelezettségének egyéb feltételei.

A Fővárosi Ítéltábla a bizonyítás kiegészítését követően a 6.Pf.21.948/2011/7. számú ítéletével helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét. A Kúria a Pfv.IV.21.934/2012/8. számú végzésével a jogerős ítéletet ismét hatályon kívül helyezte, és ezúttal az elsőfokú bíróságot utasította új eljárásra és új határozat hozatalára. Végzésének indokolásában a perbeli járműbe beépített indításgátló működőképes állapotára és az indításgátló hatástalanításának lehetőségeire vonatkozó bizonyítás kiegészítését írta elő.

A megismételt eljárásban a felperes változatlanul fenntartotta a keresetét. Okfejtése szerint okirattal és tanúvallomásokkal is bizonyította, hogy a járműbe indításgátló volt beszerelve, amely üzemképes és aktivált állapotban volt a jármű eltulajdonításakor. Kifejtette, hogy a biztonsági őrnek nem feltétlenül kellett észlelnie az indításgátló hatástalanítását, az indításgátlót pedig nem csak a pótkulccsal lehetett kiiktatni. Érvelése szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehet alappal az alperes mentesülését eredményező szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartásra következtetni.

Az alperes szintén fenntartotta az ellenkérelmét. Okfejtése szerint a perben rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztják alá, hogy a járműbe indításgátlót szereltek, sem azt, hogy az indításgátló élesítve volt. Kifejtette, ha az indításgátló be volt szerelve a járműbe, akkor az vagy nem volt üzemképes, vagy azt a jármű kezelője szervizállásban hagyta. Hivatkozott arra, hogy az indításgátló hatástalanítása az őr által előadott módon, másodpercek alatt csak pótkulccsal, másolt kulccsal vagy az indításgátló kiiktatására alkalmas rejtett gomb helyének ismeretével volt

lehetséges. Álláspontja szerint az elkövető pótkulcshoz vagy másolt kulcshoz csak a felperes érdekkörébe tartozó személy szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartása folytán juthatott, és csak ugyanilyen módon szerezhethetett tudomást a rejtett kapcsoló helyéről is.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.425.000 forint tőkét, ezen összeg után 2007. február 27-től a kifizetésig a Ptk. 301/A. § (2) bekezdésében meghatározott mértékű kamatot, valamint 3.149.000 forint perköltséget. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a peres felek között a régi Ptk. 536. § (1) bekezdésében körülírt vagyonbiztosítási szerződés jött létre. A Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.611/2010/6. számú ítéletében foglaltakkal egyezően úgy foglalt állást, hogy a „Gépész, géptörés és egyéb vagyonbiztosítási feltételek” nem váltak a felek biztosítási szerződésének részévé, ezért annak rendelkezései nem alkalmazhatók a felek jogviszonyában. A **'D'** Service Kft. igazolása és **B. P.** tanúvallomása alapján tényként állapította meg, hogy a perbeli jármű el volt látva indításgátlóval. **B. P.** tanúvallomása és **V. G.** igazságügyi szakértő szakvéleménye alapján tényként állapította meg azt is, hogy az indításgátló a motor leállítása után automatikusan működésbe lépett. **B. P.** tanúvallomásából arra a következtetésre jutott, hogy az indításgátló hatástalanítására alkalmas rejtett gomb nem került beszerelésre, szervizállásba kapcsolására pedig nem volt lehetőség. Okfejtése szerint megvalósultak az alperes kockázatban állásának feltételei, az alperes azonban nem tudta bizonyítani, hogy a kárt olyan, a Ptk. 556. § (1) bekezdésében és a biztosítási szabályzat X.1. és X.2. pontjában meghatározott személy okozta, akinek a szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartása az alperes mentesülését eredményezi. Rámutatott, hogy a telephely őrzése nem felelt meg az számú záradékban előírtaknak.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása, a kereset elutasítása, valamint a felperes első- és másodfokú perköltségben marasztalása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Kúria által előírt vizsgálandó szempontokat. Az volt az álláspontja, hogy az elsőfokú bíróságnak az indításgátló hatástalanításának minden, a perben kirendelt szakértő által feltárt lehetőségét megfelelően értékelnie kellett volna. Kifejtette, hogy a gép eltulajdonításának körülményeire vonatkozóan a telephely őrének büntetőeljárásban tett tanúvallomásából kell kiindulni. Hangsúlyozta, hogy az őr büntetőeljárásban tett tanúvallomása szerint az elkövető néhány másodperc alatt indította be a munkagépet. Rámutatott, hogy a perben beszerzett szakvélemény szerint ez csak a rendszer saját kódkulcsával, a kódkulcs elektronikus másolatával vagy a rejtett vészkapcsoló helyének ismeretével volt lehetséges, minden más módszer alkalmazása több percet vett volna igénybe. Érvelése szerint elképzelhető, hogy az elkövető nem csak a jármű pótkulcsával, hanem az indításgátló kikapcsolására alkalmas eszközzel is rendelkezett. Álláspontja szerint a perben rendelkezésre álló bizonyítékok nem igazolják az indításgátló beszerelését a munkagépbe. Hivatkozott arra, hogy a **'D'** Kft. igazolásán megjelölt alvázszám nem azonos az eltulajdonított munkagép alvázszámával. Kiemelte, hogy az üzembentartó több, az eltulajdonított járművel azonos típusú munkagéppel is rendelkezett. Ezek a körülmények aggályossá teszik az indításgátló munkagépbe való beszerelését. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság aggálytalannak ítélte **K. T.** és **B. P.** tanúk vallomását. Kifejtette, hogy a tanúk csak azt követően tettek az indításgátló beszerelését alátámasztó vallomást, miután ismertté vált ennek a ténynek a perbeli jelentősége. Okfejtése szerint eltérő vallomás esetén a felperes a tanúkkal szemben érvényesíthetett volna kártérítési igényt, ezért a tanúk nem tekinthetők érdektelennek. Érvelése szerint nem zárható ki, hogy az indításgátló kódkulcsát a jármű kezelésével megbízott személy használta az eltulajdonításhoz, sem az, hogy a kódkulcsok egyikét elektronikusan lemásolták. Ez pedig közvetetten, de egyértelműen bizonyítja az üzembentartó szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartását.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása ellen csatlakozó fellebbezéssel élt, amelyben annak megállapítását kérte, hogy a munkagép őrzése megfelelt az számú záradékban foglaltaknak. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta meg azt az álláspontját, hogy a munkagép őrzése nem felelt meg az számú záradékban foglaltaknak. Előadta, hogy az üzemtartó és az építkezés kivitelezője között létrejött szerződésben a kivitelező vállalta a munkaterület és a munkaterületen lévő járművek őrzését. Előadta továbbá, hogy az őrzési feladatokat a kivitelező alkalmazásában álló őr látta el. Kiemelte, hogy az őr feladata kiterjedt a munkaterületen lévő járművek őrzésére is, az őrzésre vonatkozó jogviszony pedig állandó jellegű volt. Álláspontja szerint a munkagép őrzése a munkaviszonnyal egyenértékű megbízási jogviszony keretében valósult meg, így megfelelt az számú záradékban körülírt feltételeknek.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását indítványozta. Hivatkozott arra, hogy perben beszerzett szakvélemény szerint az indításgátló hatástalanítása megtörténhetett anélkül, hogy azt az őr észlelhette volna. Hangsúlyozta, hogy a szakértő kirendelésére kifejezetten az alperes mentesülése körében, az alperes indítványára került sor. Rámutatott, hogy az alperes nem adta elő azokat a konkrét tényeket, amelyek bizonyítása esetén mentesülhetne a fizetési kötelezettsége alól, és nem jelölte meg azt sem, hogy kinek a szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartása okozta a kárt. Kifejtette, hogy a perben nem merült fel olyan tény, amelyből a felperes szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartására lehetne következtetni. Okfejtése szerint az alperes mentesüléséhez vizsgálni kéne, hogy milyen módon került ki az indításgátló kódkulcsa az üzemtartó birtokából, milyen módon kerülhetett sor a kódkulcs lemásolására, illetve az elkövető hogyan szerzett tudomást a vészkapcsoló helyéről. Kiemelte, hogy csak a Ptk. 556. §-ában meghatározott személyek szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartása vezethet az alperes mentesüléséhez. Érvelése szerint okiratokkal és tanúvallomásokkal bizonyította, hogy az eltulajdonított munkagépben volt indításgátló, továbbá, hogy az üzemképes és aktivált állapotban volt. Hivatkozott arra, hogy az indításgátló beszerzését a Kúria is bizonyított tényként fogadta el.

Az alperes a csatlakozó fellebbezési ellenkérelmében fenntartotta azt az álláspontját, hogy biztosított munkagép őrzése nem felelt meg az jelű záradékban előírt követelményeknek, mert az őr nem a biztosítóval állt alkalmazotti vagy azzal egyenértékű megbízási jogviszonyban.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a Fővárosi Ítéltábla az ítéletet teljes terjedelemben bírálta felül [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése is megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a tényállásból levont jogi következtetésével és érdemi döntésével az ítéltábla egyetértett, a döntés ítéletben kifejtett indokait az alábbi kiegészítésekkel osztotta:

Az ítéltábla elsősorban azt emeli ki, hogy a perben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperes teljesítési kötelezettségének beállításához szükséges feltételek megvalósulását a felperesnek, az alperes mentesülésére alapot adó valamely körülmény fennállását pedig az alperesnek kellett bizonyítania. A bizonyítás eredménytelenségét a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a bizonyításra köteles fél terhére kellett értékelni.

A biztosítási szerződés szerint az alperes kockázatviselésének feltétele volt az indításgátló berendezés használata.

A felperes **B. P.** és **K. T.** tanúk vallomásával, valamint a '**D**' Service Kft. igazolásával bizonyította, hogy a biztosított munkagéphez indításgátló berendezés volt szerelve. **B. P.** és **K. T.** tanúk a perben tett vallomásukban egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy a munkagépben volt működőképes indításgátló. **K. T.** elfogadható magyarázatot adott arra, hogy a perben tett vallomása miért tért el a korábbi, büntetőeljárásban tett vallomásától. A '**D**' Service Kft. igazolásában feltüntetett alvázszám utolsó előtti számjegye valóban eltér a biztosított jármű alvázszámának utolsó előtti számjegytől, az egyéb azonosító adatok azonban megegyeznek a biztosított jármű adataival. Az alvázszám tényleges és az igazoláson feltüntetett utolsó előtti számjegye két egymáshoz hasonló karakter (3, illetve 8), így az eltérés nagy valószínűséggel a karakter téves leolvasására vezethető vissza. A tanúvallomásokra, valamint az alvázszám többi számjegyének és a jármű egyéb azonosító adatainak azonosságára figyelemmel az egyetlen számjegy elírása nem cáfolhatja, de még kétségesse sem teheti, hogy az indításgátlót a biztosított járműbe szerelték be.

Az alperes a mentesülése érdekében hivatkozott arra, hogy az indításgátló, ha azt be is szerelték, nem volt működőképes állapotban.

A perben kirendelt **V. G.** igazságügyi szakértő szakvéleménye megerősítette **B. P.** tanúvallomását abban a tekintetben, hogy a biztosított járműbe beszerelt indításgátló berendezés a motor leállítása után automatikusan működésbe lépett. Ebből az a következtetés vonható le, hogy az indításgátló működőképes állapotba helyezéséhez a motor leállításán kívül más cselekvésre nem volt szükség, ezért a gépkezelő terhére az indításgátló üzembe helyezése körében nem mutatható ki mulasztás. Azt pedig, hogy az indításgátlónak olyan hibája lett volna, amely miatt a motor leállításakor nem lépett működésbe, az alperes semmilyen módon nem bizonyította, de ilyen hibára utaló adat sem merült fel a perben.

Az alperes szintén a mentesülése érdekében hivatkozott arra, hogy az elkövető az Általános Vagyonbiztosítási Feltételek X. 1. pontjában meghatározott személyek egyikének szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartása folytán kerülhetett abba a helyzetbe, hogy el tudja tulajdonítani a biztosított járművet.

Az alperes állította, hogy a gépkezelő szervizállásban hagyta az indításgátló berendezést. **B. P.** a tanúvallomásában úgy nyilatkozott, hogy nem ismerte az indításgátló berendezés szervizállásba kapcsolásának módját. Az alperes a tanú nyilatkozatának valóságát bizonyítékkal nem tudta megcáfolni, és semmilyen bizonyítékkal nem tudta alátámasztani azt az állítását, hogy az indításgátló berendezés szervizállásban volt a biztosítási esemény bekövetkezésekor.

A perben beszerzett szakértői vélemény alapján az ítéletábla elfogadta az alperesnek azt az érvelését, hogy a telephely őrének, **K. Z.**-nak a büntetőeljárásban tett tanúvallomásában előadott módon, néhány másodperc alatt az elkövető csak úgy indíthatta be a munkagépet, ha rendelkezett az indításgátló berendezés eredeti vagy másolt kódkulcsával, vagy ismerte az indításgátló vészkapcsolójának helyét. Abból azonban, hogy a gép néhány másodpercen belüli beindítása csak eredeti vagy másolt pótkulcs birtokában, illetve vészkapcsoló helyének ismeretében volt lehetséges, nem vonható le megalapozott következtetés arra, hogy az elkövető kétséget kizáróan az Általános Vagyonbiztosítási Feltételek X. 1. pontjában meghatározott személyek egyikének szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartása folytán jutott eredeti vagy másolt kódkulcs birtokába, vagy ilyen személy szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartása folytán ismerte meg a vészkapcsoló helyét.

Voltak ugyanis az Általános Vagyonbiztosítási Feltételek X. 1. pontjában meghatározott személyek körén kívül eső más személyek is, akik hozzájuthattak az indításgátló berendezés eredeti kódkulcsához, arról digitális másolatot készíthettek, vagy ismerhették a vészkapcsoló helyét. Ilyen személyek lehettek az indításgátlót forgalmazó és annak beszerelését elvégző cég alkalmazottai és tisztségviselői. Nem zárható ki, hogy a berendezés beszerelésekor nem adták át az össze kódkulcsot az üzemtartósnak, lehetőségük volt digitális másolatot készíteni az eredeti kódkulcsról, és ismerhették a vészkapcsoló helyét is. Itt mutat rá az ítélet arra, hogy a perben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt tényként megállapítható, hogy a perbeli munkagépben volt az indításgátló berendezés üzemben kívül helyezésére alkalmas rejtett kapcsoló. Az elkövető személyének, az elkövetés pontos módjának és előzményeinek ismerete nélkül, kizárólag az elkövetés lehetséges módjainak ismeretében sem közvetlenül, sem kizárólagos módszer alkalmazásával, közvetetten sem lehet megalapozottan levonni azt a következtetést, hogy az Általános Vagyonbiztosítási Feltételek X. 1. pontjában meghatározott személyek valamelyikének a magatartása kétséget kizáróan közrehatott a munkagép eltulajdonításában. Az elkövető személyének, az elkövetés pontos módjának és előzményeinek ismerete nélkül nincs lehetőség annak megítélésére sem, hogy az elkövetésben közreható magatartás szándékosnak vagy súlyosan gondatlannak minősíthető-e. Mivel az alperes nem bizonyította, hogy a munkagép eltulajdonításában az Általános Vagyonbiztosítási Feltételek X. 1. pontjában meghatározott személy szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartása is közrehatott, az alperes nem mentesülhet a biztosítási összeg megfizetésének kötelezettsége alól.

A peres felek közt létrejött biztosítási szerződés részévé vált számú Külön Feltétel szerint a kockázatviselési hely őrzése akkor megfelelő, ha a kockázatviselés helyét, annak helyiségeit üzemidőn kívül - szombat, vasár- és ünnepnapokon is - a szerződő (biztosított) által alkalmazotként vagy azzal egyenértékű megbízásos jogviszonnyal foglalkoztatott őr vagy hatósági engedéllyel működő szervezet, vállalkozás - akinek kizárólagos feladata a biztosított kockázatviselési hely és helyiségek őrzése - őrzi.

A perbeli biztosítási szerződés létrejöttének időpontjában hatályos Ptk. 207. § (1) bekezdése szerint a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akarata és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett.

Az számú Külön Feltétel Ptk. 207. § (1) bekezdésének megfelelő értelmezése alapján a kockázatviselés helyének őrzése akkor tekinthető megfelelőnek, ha az őr vagy az őrzési feladatokat ellátó szervezet közvetlen jogviszonyban áll a biztosítóval (szerződővel). A biztosítási szerződés szerződője és biztosítottja a felperes volt. A kockázatviselés helyét és a munkagépet **K. Z.** őrizte. **K. Z.** az 'A' Építő Kft., és nem a felperes alkalmazottja volt. A munkagép őrzésére vonatkozóan sem a felperes, hanem a lízingbe vevő állapotodott meg az 'A' Építő Kft.-vel, amely cég a közte és a lízingbe vevő között létrejött vállalkozási szerződésben vállalt kötelezettséget a munkagép őrzésére. Az őr nem állt közvetlen jogviszonyban a felperessel, de még a lízingbe vevővel sem, ezért az a jogviszony, amelynek keretében az őrzés megvalósult, a felperes és az őr viszonyában nem tekinthető az alkalmazással egyenértékű megbízásos jogviszonynak. Ezen kívül az 'A' Építő Kft. nem rendelkezett az őrzési tevékenység végzéséhez szükséges hatósági engedéllyel. Mindezek miatt az ítélet egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a munkagép őrzése nem felelt meg az számú Külön Feltételben támasztott követelményeknek, és ezért a felperes csatlakozó fellebbezését megalapozatlannak ítélte.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, annak a felperes csatlakozó fellebbezésével támadott indokolására is kiterjedően a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes a másodfokú eljárásban pervesztes lett, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte őt másodfokú perköltség megfizetésére.

A felperest a perben nem illette meg költségkedvezmény, ennek ellenére a felperes a csatlakozó fellebbezésén nem rótt le illetéket. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az 1990. évi XCIII. törvény 73/A. § (4) bekezdése alapján leletezés terhe mellett kötelezte a felperest a csatlakozó fellebbezési illeték lerovására.

Budapest, 2016. november 24.

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

dr. Lente Sándor s. k.
k.
előadó bíró

dr. Csóka István s.
bíró